

Za sina.

Alojzij Pengal

V oddaljenem gozdu sta bila nasekala bukovih drv in šla navsezgodaj, ko je bila še temna, od doma, da bi jih pripeljala. Celo dopoldne sta vlačila iz goščave okleščene veje in jih nalagala na voz, dokler ni bil poln.

Okoli poldne sta se napotila domov. Le počasi se je pomikal voz po ozkem, izvoženem gozdnem potu, škripajoč vsled velike teže, dokler ni v strmeh obstal.

"Hej, sivec hej!" je kričal voznik z močnim glasom, da je odmevalo po gozdu. Voliča sta potegnili, toda zastoj; utrujena sta obstala.

"Pomagati morava," je rekel mož ženi, ki je prihitela za vozom. "Hej, hi, sivec!" je odmevalo po gozdu in bič je padal po hrbtih zmucenih živine.

"Gotovo je Jernejec tam doli, ki tako kriči! Kupi vola, majhne kot mačke, da ne morejo ničesar opraviti in mi, kar nas je bogatejših, naj mu pomagamo..." Tako je klical sosed Novak svojemu hlapcu precej glasno, da ga je slišal lahko tudi Jernejec. Tudi Novak je nalagal drva; njegova močna, rejena vola sta stala izprežena ob debeli smreki, pred njima pa je bil velik kup sena.

"Bistahor! Hej! Hi!" je zopet odmevalo po gozdu, in bič je vnovič padal po hrbtih izmucenih živalih.

"Ne tolci jih, saj vidiš, da ne morejo prepeljati!" je zaklicala žena za vozom.

"Bodi tibo in porivaj!" je zaklical Jernejec in zopet so padali udarci. Prišel je vnovič porivati voz, opirajoč se z nogama v razgrapano tla.

"Vražji berači!" je zaklical vnovič Novak. "Ravno pred nami obstoje, in mi naj mu pomagamo! In še prevzeten je vrhutega; reven je kot miš v cerkvi, pa da sina študirat — prevzetneži!"

"Odloži nekoliko!" je prosila plaho Jernejčeva žena. Toda mož ji ni niti odgovoril. Strogo jo je pogledal, odložil bič, vzel iz žepa kos črnega kruha, ga prelomil in podal izmucenima voloma. Nato ju je pobožal in popravil opravo, si brisal s čela pot in šel okoli voza, odstranjujoč kamenje izpod koles.

"Bo že prišel prosit, berač," se je zopet oglašil Novak, "da bi mu pomagali prepeljati, a tedaj mu bom povedal, kar se mu spodobi!" Besede so bile tako škodoželjne, da se je Jernejec vgriznil v ustnico, ženi pa so solze zalile oči.

Nenadoma se je Jernejec odločil. Vzel je iz voza debel kol in se vprl z njim v voz. "Sedaj pa porivaj!" je rekel ženi.

"Halo — malčki! Hej — Hej!" Bič je zaživžgal po zraku, voliča sta skrivila hrbet in sklonila glavi prav do tal. Zada pa sta porivala mož in že-

na z vso močjo, da so jima izstopile oči iz jamic in da jim je tekkel pot črkoma po čelu.

Tedaj so zaškrpala kolesa. "Hej — halo!" Hitreje so padali udarci — voz se je nekoliko premaknil — upanje je vzplamtelo. Še enkrat so napelje živali vse moči, in voz se je hitro pomikal po strmi poti. Na ravnicu pa sta voliča kot na povelje vsa potna obstala. Gospodar je obrisal z umazanim rokavom platnene srajce s čela velike znojne kaplje in pomaknil širokokrajni klobuk na glavi nazaj.

"O Bog, kako se moramo truditi!" je bolešno vzdihnila žena, brisajoča si s predpasnikom mokre oči.

"Da smo le prepeljali! Rajše bi bil pustil vse skupaj na mestu, kakor da bi bil šel prosit prevzetnega sosedu pomoči."

"Drugič ne smeš več toliko naložiti," je opomnila žena in šla okoli voza, opirajoča se na palico, kajti bila je izmucena vsled napora, da so se ji tresle noge.

Počasi je drčal voziček po ravnicu. Gospodar se je pričel nenadoma veselo smejati: "Mislil je, da ga bom prišel prosit za priprego... In študenta mi očita. Pa naj še on svojega študira; sicer je pa že poizkusil — pa so mu fanta nazaj poslali. On ima sicer nekaj tukaj — pa nima tukaj čisto nič!" in pokazal je z roko na žep in na čelo.

"Da, trudiva se, da se ne bode treba ubijati sinu po kmetih, kot se morava midva. Koliko morava pretrpeti!"

"Nama bo pa pozneje pomagali!"

Dospela sta do bližnjice.

"Kar po stezi grem, da bom pripravila nekaj za južino," je rekla žena in hotela oditi.

"Ne hodi, pojdi raje z mano. Kaj boš tako pozno kuhal? Spila bova nekoliko mleka — pa bo."

Vsa vesela sta šla po poti in se zadovoljno smehljala. Govorila sta in mislila na sina v mestu, ki študira, da bi pomagal v starosti svojim staršem.

ZA GOSPODARJE IN GOSPODINJE.

Dober gospodar se bo brigal za vsa pota in steze na svojem posestvu. Vsak kmet ve, kako velika nadloga so slaba pota za njega in živino. Steze naj bodo vedno obrobene z grabo, da se voda po njih odteka in ne po potih in stezah. Taka pota, po katerih ob vsakem deževju mlake kar po nekoliko dni stoje, se hitro pokvarijo in kmet potrga več na čevljih, kakor bi ga stalo tisto malo dela, da bi popravil grabo in pot.

Uši so vsakemu sadjerejcu sitne in neprijetne. Ta grda go-lazen se kaj rada zagnezdi posebno na jabolkah in tratah in le s težavo jih je odpraviti. De- lo je sitno in zamudno z njimi. Že v jeseni bi bil moral gospo-

dar ostrgati skorjo, sežgati vse odpadlo in pobeliti deblo in ve- je. Spomladi si nekteri sadje- rejci pomagajo na ta način, da namažejo deblo in veje z lane- nim oljem. Olje brani zraku pristop in jajca nadležne golaz- ni se zadušijo. Vrtnarji pregan- jajo uši na rožah s tobakovo vo- do, v kateri so raztopili tudi nekaj mila. Če imaš mravijske na vrtu, se jih skušaj rešiti, kjer so mravlje, so tudi uši. Naj- večji sovražnik uši pa je tisti mali rdeči hrošček, ki mu pra- vijo otroci Pikpolonco. V juž- ni Ameriki so se uši na plan- tazah tako ugnezdile, da se jih niso mogli na noben način zne- biti. Farmarji so imeli zaradi njih velikanske škode, dokler se ni nek učenjak spomnil na Pikpolonco. Zaj jih dovažajo v one kraje v celih zabojih in uši izginejo vedno bolj.

Povsod še rabijo bel pod iz navadnih desk. Če se neče le- po obribati in očistiti, raztopi v vodi precej klorovega apna in s tem omij in okrtaj. Naj- bolj je seveda še vedno bel pe- sek.

Volnene nogavice se kaj ra- de pri pranju pokvarijo, "sku- paj skočijo," kakor pravijo gos- podinje. Najboljše je prati vol- nene nogavice v mlačni vodi, kateri si pridala nekoliko saimi- jaka. Sploh je salmijak za vse dober. Z vodo, v kateri je ne- kaj salmijaka, se operejo naj- bolj zamazana okna čisto in hi- tro.

Če neče petrolejeva lampo dobro goreti, je najboljša, če knot vržeš proč in kupiš dru- tega. Tudi posodo, v kateri je petrolej, izlij in dobro očisti. Knot (doht) posuši, predno ga daš v lampo. V petrolej pa de- ni nekoliko zrn soli, pravijo, da petrolej dobro čisti. Sol je gos- podinjam pravosod na pomoč. Črne satenaste in klotaste pred- pasnike operi in splahni v slani vodi in narobe likaj. Predpa- sniki bodo kakor novi in nič cunjasti, kakoršnji postanejo, če jih pereš brez soli.

Vapno je za človeško zdrav- je prepotrebna tvarina. Otroci s krivimi nogami, pukljasti in sploh vsi, ki imajo slabo raz- vije kosti, so zavživali premalo vapnastih tvarin. Nek učenjak je rekel, da je zelo nespameten oni, ki dopoldne ali za večer- jo poje dva jajca, lupine pa vrže proč, bolje bi napravil, da je lupine zdrobil in pojedel, be- lanjek pa nehal na krožniku; belanjčevine ima vsak zadosti ene, vapna pa ne. Vapno po- višuje probavo in zelo povoljno tleljuje ne samo na kosti, am- pak tudi na živce. V kravskem mleku je precej vapna, tudi v raznih zelenjavah; slabotnim ljudem, posebno otrokom pa predpisujejo zdravniki v formi tako imenovanega Chlorkalci- uma v vodi razpuščenega po tri kavnice žlicke na dan.

KADAR POŠILJATE

denar po Ameriki, pridite k nam, ker ima-
mo money ordere od American Express
kompanije na razpolago.

Za lepe tiskovine

vprašajte za cene in blago, in videli bode-
te da boste s ceno in blagom zadovoljni.

Kadar potrebujete

oglas, da bi povečali in priporočili svojo
trgovino rojakom, pridite k nam in zado-
voljni boste.

Kadar bi pa radi

brali lepe povesti, podučne članke in vse
svetovne novice, tedaj se naročite na list

"Clevelandska Amerika",

6119 ST. CLAIR AVENUE,
CLEVELAND, OHIO.

Frank Sakser

Glavni urad: 82 Cortlandt St.,
NEW YORK, N. Y.

Podružnica: 6104 St. Clair Ave.,
CLEVELAND, O.

Pošilja

Prodaja

DENARJE

PAROBRODNE

v staro domovino

LISTKE

potom c. kr. poštne

za vse prekmorske

hranilnice na Dunaju; hitro

parobrodne družbe po izvirnih

in ceno.

cenah.

Tisoče Slovencev se vedno obrača na to staro
tvrdko, a nihče ne more tožiti o kaki izgubi.

